

Cecilia Hillstrom Gallery:

Sigrid Sandström
Radical Distance, painting
24 February–2 April 2022

Io, Europa, Ganymedes, Callisto

I somras var jag med om en händelse som först kändes helt naturlig, men som ganska snart gick över till att kännas skrämmande, både i hur bekant och avläsbar den var men också hur den kastade mig ut i en stark känsla och upplevelse av svindel.

En vän hade placerat en tubkikare för att se Jupiter. I kikaren syntes vad som verkade vara en starkt uppförstorad stjärna, inga detaljer som avslöjade den som planeten, men framför, och i en skarp rak horisontell linje syntes fyra månar som fyra små prickar.

Väl medveten om planetens förhållanden till sina tillhörande himlakroppar blev det nästan lite för mycket. Känslan var både verklig, nästan komisk och samtidigt kändes den som om alla referenspunkter i ett universum var fiktioner.

Om pricken är en referenspunkt i ett (måleriskt) universum så blir den också ett sätt att förstå en skala på en målning. Ett sätt att förstå storleken på en (målerisk) gest. Pricken blir håll, abstraktion och möjlighet samtidigt som den är planet, måne eller solförmörkelse. Den fungerar som en passage mellan att betrakta målningen som representation eller som non-figurativ gest.

En målning är en konfliktfylld yta. Sigrid Sandström målar och undersöker både yta och rymd samtidigt. Ytor och rörelser flyter in i varandra och ovanpå varandra. Precision ligger bredvid rörelser och avtryck som är slumpartade och improviserade. Några av målningarna på utställningen är målade på båda sidor av duken. Duken blir ett membran där föreställningen om, eller det vi tycker oss ana av vad som finns på baksidan blir en lika aktiv del av läsningen som den vi gör från framsidan.

Med Sigrid Sandström kan vi aldrig helt tänka bort varianter och möjligheter med gesten. Både som rörelse och som motiv. Gesten som beröring av duken. Och beröringen som avtryck på duken. Hon arbetar med olika sätt att beröra och benämna duken. Beröringar som för en betraktare skapar ett avtal med målningen – ”Jag förstår dig genom att förstå vad som hänt med dig”.

Ibland vill färgen imitera sig själv. Påstruken i tjocka sjok. Ibland är färgen ett avtryck och uppträder som en vålnad. Hon gör ingen skillnad i hur hon värderar sina avtryck. Det handlar snarare om en sorts kroppens närvaro i själva avtrycksögonblicket. När färgen lämnar handen, penseln, spaden och fastnar på duken. Den kan göra det som nästan fotografiska minnen, slöjor, pölar, hinnor eller som prövande och ibland nästan förströdda rörelser. Allt detta ingår i hennes index av tecken och former.

I jämförelsen med Jupiters månar, liggandes i ett tvådimensionellt band, ligger hennes former och flyter in i varandra samtidigt som de lägger sig framför och bakom varandra. Prickarna – planeterna, månarna, gör att vi tillfälligt kan navigera i hennes måleriska rymder, men lika snabbt blir de prickar i olika storlekar som alla befinner sig i samma tvådimensionella plan.

Sigrid Sandström är hela tiden medveten om att Målningen är en fysisk kropp i ett rum. Något som har både en framsida, en baksida, är en bild, en historia, en representation, en relation. Men hon är kanske ännu mer medveten om vad en målning skulle kunna bli. Hennes målningar befinner sig ofta i just detta ögonblick av total möjlighet, när en målning kan bli vad som helst.

Thomas Elovsson